

Arrest

nr. 265 238 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 29 oktober 2021 waaruit blijkt dat de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Soedanese nationaliteit, en u bent geboren in het jaar 1975 in het dorp Kambo, dicht bij het dorp El-Managel, in de deelstaat Al-Jazeera, Soedan. U bent etnisch Tama. U was landbouwer en herder in Kambo. U huwde F.H.O. in het jaar 1998. U heeft met haar één zoon, A.. U had in Kambo problemen met Arabische etnische groepen die u discrimineerden. Zo werd u geen compensatie gegeven voor gewassen die werden opgegeten door het vee van de Arabische etnieën, en werd u ook niet geholpen door de politie wanneer u dit ging aangeven.

Vanwege discriminatie en gebrek aan inkomsten, verhuisde u in het jaar 2002 naar de stad Omdurman, wijk Hela Jedida. U werkte er als waterverkoper en in constructie.

In het jaar 2005 vatte de overheid het plan op om uw wijk af te breken, en er betere huizen te plaatsen. U leefde sindsdien op straat en dit negen jaar lang. Vanwege corruptie en discriminatie werden de nieuwe huizen verkocht aan nieuwkomers, en werden geen huizen toegewezen aan de oorspronkelijk bewoners van het gebied, die vooral van niet-Arabisch etnie waren. Er werd in 2007 een comité opgericht om de rechten van de bewoners van de wijk te beschermen, maar zodra deze comitéleden hun eigen huizen hadden verkregen, werd het comité opgedoekt. In het jaar 2011 huwde u een tweede echtgenote, genaamd S.B.I.. Ondertussen, ging u regelmatig in het kantoor van de wijk uitleg vragen en u eiste dat u eveneens een huis zou worden toegekend, zoals uw recht is. Begin 2014 stond u opnieuw te wachten aan het kantoor, toen u zag dat de dossiers van andere personen eerst werden behandeld, terwijl de dossiers van de wijkbewoners – waaronder u – nog steeds niet werden bekeken, sprak u zich uit tegen de politie, en u beschuldigde hen – onrechtstreeks – van corruptie. Daarop werd u in elkaar geslagen, en uiteindelijk naar het ziekenhuis gebracht. U werd er een maand behandeld en ondertussen werd u door vier personen bewaakt. Na één maand slaagde u erin uit het ziekenhuis te ontsnappen. U reisde terug naar uw geboortedorp Kambo. U verbleef er nog twee maanden, maar besloot dan uit Soedan te vertrekken, in de maand maart van het jaar 2014. U reisde terug naar Omdurman, en daarna naar Libië. In Libië kreeg u te horen dat uw echtgenote Fatima van u wenste te scheiden en zo geschiedde. U hoorde eveneens dat de Soedanese autoriteiten u hadden gezocht in Khartoem. U reisde verder naar Italië, Frankrijk en België. U heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 28 september 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste, alwaar u opwierp niet naar Soedan te kunnen terugkeren wegens **aanhoudende discriminatie en racisme tegen uw persoon** (zie notities CGVS, p.7), en de Tama-etnie in het algemeen, dient het hierna volgende te worden opgemerkt.

U verklaarde te behoren tot de **etnie Tama** (zie notities CGVS, p.12), een niet-Arabisch etnie afkomstig uit Darfur. Wat betreft personen die tot een niet-Arabisch etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfur, dient gesteld, dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie **COI Focus “Soedan: Darfuri in Khartoem dd. 10 april 2018**) blijkt dat, hoewel niet-Arabisch Darfuri nauwellettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat iemands etnische origine alleen geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoont dat Darfuri enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd.

Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat Darfuri-studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten de belangrijkste redenen zijn voor vervolging, en niet de etnische afkomst.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een niet-Arabisch etnie afkomstig uit Darfur op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds het jaar 2002 in de stad Omdurman heeft gewoond, en er steeds heeft gewoond en gewerkt (zie notities CGVS, p.7), moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. **Hier bent u in casu geenszins in geslaagd.**

U stelde dat u naar Omdurman vertrok omwille van **racisme** [in uw geboortedorp Kambo Al-Laota] (zie notities CGVS, p.7). U stelde er geen klacht te kunnen neerleggen bij de politie wanneer u er conflicten had, en dat de politie vroeg om conflicten onderling te regelen. Wanneer u klachten had over de landbouw [en de vernietiging van uw gewassen], dan deed de politie niets, en winnen de Arabieren steeds het conflict, stelde u (zie notities CGVS, p.8). U gaf daarvan een voorbeeld – uw gewassen werden vernietigd door het vee van een persoon van Arabische afkomst, genaamd H. A. – in het jaar 1998. Gevraagd om welke redenen u in het jaar 2002 dacht dat er in de stad Omdurman minder racisme zou zijn, antwoordde u – opeens – dat u er heenging omdat het er gemakkelijker was om werk te zoeken: u kon er immers allerlei **jobs** doen, terwijl u in het dorp steeds in de landbouw diende te werken, op het veld van een ander persoon. Gevraagd of u nog geconfronteerd werd met racisme wanneer u in Omdurman woonde, antwoordde u dat het grootste probleem de autoriteiten waren, omdat zij uw watertanks in beslag namen (zie notities CGVS, p.9). Gevraagd om welke redenen ze deze watertanks in beslag namen, bleek dit niet met racisme te maken te hebben, maar enkel met het feit dat u geen winkel had. U verklaarde dat u niet genoeg geld had voor een eigen winkel. Op die manier is het probleem van de inbeslagname van uw watertanks een **sociaal-economisch probleem**, en geen probleem omwille van discriminatie. Evenzeer, wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud de kans werd gegeven om in vrij relaas alle redenen van uw vertrek uit Soedan uiteen te zetten, en eveneens te vertellen om welke redenen u niet naar Soedan kan terugkeren, haalde u absoluut niet aan dat dit met racisme te maken zou hebben (zie notities CGVS, p.14). U vertelde het verhaal over de afbraak van uw huis in de wijk Hela Jadida, en uw arrestatie omwille van het beledigen van politieagenten. Gevraagd of u, behalve dit probleem, nog andere problemen had in Soedan, antwoordde u dat dit de enige reden was. Nog later tijdens het persoonlijk onderhoud, wierp u de problemen van racisme en discriminatie opnieuw op, door te stellen dat u reeds gediscrimineerd werd sinds uw geboorte (zie notities CGVS, p.24). Gevraagd om, naast de problemen met Arabische stammen die zich voordeden in het jaar **1998** (zie notities CGVS, p.8), te vertellen over de situaties waarin u discriminatie heeft ervaren, antwoordde u – verbazend genoeg – dat u het zich niet kan herinneren. Opnieuw aangespoord om over de ergste situaties te vertellen waarin u discriminatie heeft gevoeld, antwoordde u – zeer algemeen – dat het veel gebeurt, bijvoorbeeld omdat iemand u niet wilde betalen wanneer hij water kocht van u, en ook de politie niets wilde ondernemen om dit op te lossen (zie notities CGVS, p.25). U voegde eraan toe dat zulke dingen vaak gebeurden, en dat u het zich niet wil proberen herinneren. Gesteld dat het soms moeilijk is om te spreken over zulke situaties, maar uitgelegd dat het zeer belangrijk is voor uw dossier om gedetailleerde voorbeelden te geven, herhaalde u enkel dat deze dingen heel veel gebeuren, dat u ze niet opschrijft, maar dat de vernietiging van uw huis het belangrijkste is, evenals het feit dat u soms slaaf of zwarte werd genoemd. Drie keer werd u niet betaald voor een bepaald werk dat u had gedaan, maar dit bleek met armoede en corruptie te maken te hebben, en niet met racisme. Bovendien, kunnen deze drie situaties niet worden gezien als een systematische discriminatie. U herhaalde dat het [discriminatie] zeer veel gebeurde, maar dat de enige reden voor het verzoeken van internationale bescherming in België te maken heeft met de vernietiging van uw huis. Het dient dan ook opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat u in Soedan dermate werd gediscrimineerd dat dit zou neerkomen op vervolging in de zin van de Conventie van Genève. **Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.**

Naast het feit dat u verklaarde verregaande discriminatie te hebben ondervonden in uw land van herkomst, Soedan – hetgeen hierboven ten stelligste betwist wordt – wierp u ook andere vervolgingsfeiten op die een terugkeer naar Soedan voor u onmogelijk zouden maken. Er dient echter opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Soedan een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u sinds het jaar 2002 in de stad Omdurman leefde, in de wijk Hela Jadida (zie notities CGVS, p.6-7). In het jaar 2005 zijn de autoriteiten begonnen met het afbreken van deze wijk, met de bedoeling de wijk herop te bouwen en eenieder zijn huis terug te geven (zie notities CGVS, p.14-15). U leefde sindsdien op straat, en er werd u tot het jaar 2014 nog steeds geen huis toegewezen. Omdat u in het jaar 2014 de politiemannen van corruptie beschuldigde, werd u door hen in elkaar geslagen en gearresteerd op verdenking van samenwerking met de oppositie en rebellengroepen. **Echter, kan u de problemen die u had met de autoriteiten in Soedan had niet aannemelijk maken.**

Ten eerste, kunnen de initiële problemen die u heeft opgeworpen – namelijk de afbraak van uw woning door de Soedanese autoriteiten - bezwaarlijk **persoonlijk** worden genoemd, gezien u stelde dat iedereen in de buurt zich in dezelfde situatie bevond als u (zie notities CGVS, p.18). U stelde dat het een zeer grote buurt was (zie notities CGVS, p.16), en dat de hele buurt werd afgebroken (zie notities CGVS, p.14) en heropgebouwd werd (zie notities CGVS, p.16). Echter, gaven ze de huizen aan andere personen, die niet van de buurt afkomstig waren, omwille van corruptie en omdat de meerderheid van de buurt van Darfuri-etnie is (zie notities CGVS, p.17-18). U stelde dat voor hen [de Soedanese autoriteiten] iedereen van Darfur een [politieke] opponent is (zie notities CGVS, p.20). Na het afbreken van de huizen in het jaar 2005, leefde u – naar uw eigen verklaringen - op straat, namelijk in straat 80, zonder dat de autoriteiten enig onderdak of voedsel voorzagen (zie notities CGVS, p.16). U leefde op deze manier vanaf het jaar 2005 tot het jaar 2014, hetgeen neerkomt op negen jaar. U was echter opnieuw niet de enige die op deze manier leefde, en u stelde dat veel mensen daar zo aan het leven waren (zie notities CGVS, p.16). Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan ook dat dit [het slopen van de huizen in de wijk] gebeurde omdat uw huis (en alle huizen in uw wijk) onwettig [illegaal] werden opgetrokken (zie Vragenlijst DVZ). Voor het CGVS ontkende u echter dit te hebben gezegd, en zei u dat de huizen niet in een goede staat opgetrokken waren (zie notities CGVS, p.14). **Hoe het ook zij, deze problemen, namelijk dat de huizen van uw wijk door de overheid werden gesloopt, en door corruptie niet meer aan de oorspronkelijke eigenaars werden toegewezen, blijken absoluut geen onderdeel te zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin. Uw problemen met een corrupte Soedanese overheid, houden dan ook geen verband met één van de criteria die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, met name ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De negatieve gevolgen die u tijdens uw asielrelaas beschreef, zijn het resultaat van corruptie, een fenomeen dat eigen is aan de Soedanese staat, en dat effect heeft op iedereen van de wijk.**

Daarenboven, was u geenszins in staat om aan te tonen dat u om persoonlijke redenen verregaande gevolgen heeft ondergaan vanwege deze corruptie. Er kan immers worden opgemerkt dat u uw verklaringen over de persoonlijke ongemakken die u heeft ondervonden ten gevolge van de afbraak en de corruptie, niet aannemelijk weet te maken. Aan de door u opgeworpen gebeurtenissen kan dan ook weinig geloof worden gehecht, gezien uw verklaringen **wars zijn van enige logica**. Er dient immers vastgesteld dat er discrepanties te bemerken zijn in uw beschrijvingen van uw houding en gedragingen in de negen jaar dat u op straat leefde, en wel om de volgende redenen. U stelde negen jaar op straat te hebben gewoond, zonder hulp van de overheid voor voedsel of onderdak (zie notities CGVS, p.16). U herhaalde steeds dat u op straat leefde, namelijk in straat 80, tot u toegaf dat u er een klein huisje, genaamd rakuba, bewoonde (zie notities CGVS, p.24). Niettegenstaande u – volgens uw verklaringen – negen jaar op straat in armoede leefde, in slechts een klein huisje [rakuba], bleek u wél in staat om twee echtgenotes te onderhouden. Uw eerste echtgenote, genaamd Fatima, huwde u in het jaar **1997** [en scheidde u pas na uw vlucht uit Soedan, in het jaar 2014 (zie notities CGVS, p.6)]; uw tweede echtgenote, genaamd Sarah, huwde u in het jaar **2011** (zie notities CGVS, p.7) - op het moment dat u volgens uw verklaringen al zes jaren op straat leefde. **Het is dan ook danig verbazend dat u – die reeds sinds het jaar 2005 geen huis meer had en gewoon op straat leefde - in staat zou zijn een tweede vrouw te huwen en te onderhouden in het jaar 2011. De beschrijving van uw situatie is opnieuw danig weinig logisch, gezien u eveneens geen enkele poging ondernam om uw situatie en levensstandaard [en dat van uw echtgenotes] te verbeteren door, bijvoorbeeld, een woonplaats te bemachtigen.** Zo zijn uw schoonouders van uw tweede echtgenote, Sara, woonachtig in de stad Khartoem, in de wijk Al-Jimiyah (zie notities CGVS, p.6). Uw echtgenote Sara woonde op het moment van het persoonlijk onderhoud bij hen in. Gevraagd of u zelf niet kon intrekken bij uw schoonouders, in de periode dat u op straat leefde, antwoordde u – vreemd genoeg – dat het voor u niet goed was om bij hen te verblijven, omdat u moet kunnen werken en voor uw eigen familie moet zorgen (zie notities CGVS, p.17). Echter, dit antwoord is danig merkwaardig, gezien u uw familie op straat hield terwijl er een opportuniteit was om toch op zijn minst te vragen aan uw schoonouders om (tijdelijk) bij hen in te trekken, en de situatie van u en uw familie te verbeteren.

U werd dan ook geconfronteerd met deze vaststelling, en zodoende werd gesteld dat het moeilijk te begrijpen valt dat u negen jaar op straat leefde terwijl u twee relaties had en terwijl u werkte (zie notities CGVS, p.17). U antwoordde dat het inderdaad niet gemakkelijk was, maar dat u geen andere keuze had omdat u uw rechten niet wilde verliezen om daar [in de wijk Hela Jedida] te kunnen blijven [wonen]. U zou ook nooit ergens anders gewoond hebben omdat u het recht op het verkrijgen van uw [heropgebouwde] huis zou verliezen (zie notities CGVS, p.16). U heeft in deze negen jaar nooit een ander huis gehuurd, en u verbleef evenmin een korte of langere periode bij vrienden (zie notities CGVS, p.17). U ging ook niet terug naar uw familie in het dorp Kambo [waaronder uw echtgenote Fatima, en uw zoon A. (zie notities CGVS, p.6)]. **Het dient opgemerkt dat de logica van uw situatie ver zoek is. Dat u een dergelijk lange periode op straat heeft geleefd, zonder enige poging te ondernemen om iets aan uw situatie te veranderen, of een plan te maken voor de toekomst, enkel en alleen omdat u het recht op de toekenning van uw heropgebouwd huis [hoewel u reeds snel wist dat de huizen omwille van corruptie aan andere personen werden gegeven] niet wilde verliezen, is danig weinig aannemelijk. Te meer, omdat u twee echtgenotes en een zoon diende te onderhouden.**

Er dient vastgesteld dat u zich een zeer passieve houding heeft aangemeten in deze situatie, en dat deze houding absoluut niet strookt met uw vermeende actieve protest in het jaar 2014. Opnieuw blijkt de logica van uw verhaal ver zoek. Uw passiviteit kan reeds worden afgeleid uit de gebeurtenissen die vóór de afbraak plaatsvonden. Immers, u bleek al sinds het jaar 2003 à 2004 via de burens op de hoogte van de plannen voor sloop door de Soedanese autoriteiten (zie notities CGVS, p.15). U wist niet zeker waar de burens hun informatie haalden en u stelde – absoluut vaag – dat iedereen het probleem van het herbouwen van de buurt aan het bespreken was. Eveneens was in de wijk een kantoor [office] aanwezig. Dit kantoor was verantwoordelijk voor de gronden en huizen van de wijk en bestond al toen u er net kwam wonen [in het jaar 2002]. Echter, wanneer u hoorde dat uw wijk zou worden afgebroken, heeft u dit kantoor nooit bezocht, heeft u nooit naar informatie gevraagd, en nooit een klacht ingediend. U stelde – opnieuw kaderend in uw passieve houding – dat het er niet toe deed dat jullie gingen klagen, gezien ze de huizen toch sowieso zouden vernietigen. U zei – danig vaag – dat ze toch allemaal samenwerken: de politie en de regering. Uiteindelijk, stelde u dat u niets ging vragen omdat ze altijd zeiden dat ze de buurt op een betere manier gingen herbouwen en de huizen zouden teruggeven. U herhaalde dat het onmogelijk is om te klagen bij de regering. **Het dient opgemerkt dat u weinig concreet kan uiteenzetten wat uw gedachten en handelingen waren alvorens de start van de afbraak. Het enige wat uit uw – vage – verklaringen kan worden afgeleid is dat u veronderstelde dat de huizen zouden worden teruggegeven, en u dus nooit meer informatie bent gaan vragen. U onderging de gevolgen van de sloop lijdzaam.** U stelde dat de autoriteiten het bericht pas officieel hebben gemaakt [met een document] wanneer ze al drie à vier dagen met de afbraak begonnen waren. Even was er een comité opgericht om de belangen van de inwoners van de buurt te behartigen, maar u maakte hier geen deel van uit, en dit werd snel opgedoekt wanneer de leden van het comité hun huis hadden gekregen (zie notities CGVS, p.17-18). Daarna werd geen nieuw comité opgericht (zie notities CGVS, p.19). **Dat u verklaarde niets te kunnen veranderen aan uw situatie, en niets te hebben ondernomen aan de start van de vernietiging van de wijk (zie notities CGVS, p.15), staat dan ook in schril contrast met uw andere verklaringen, met name uw vermeende houding van activisme, protest en tegendraadsheid.** Immers, wanneer u uw problemen in vrij relaas uiteenzette, zei u – opeens – dat u om de twee à drie maanden naar het kantoor [office] ging om de autoriteiten om uitleg te vragen, maar dat ze uw naam niet registreerden en weigerden u te woord te staan (zie notities CGVS, p.14). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog andere pogingen heeft ondernomen om uw huis terug te krijgen, bijvoorbeeld door contact op te nemen met de beambten of de autoriteiten, en u zei – verbazend genoeg – dat u altijd naar het kantoor ging wanneer het open was (zie notities CGVS, p.19). U had er, als bewoner van de wijk, eveneens een dossier (zie notities CGVS, p.17). Uiteindelijk, **na negen jaar**, confronteerde u een politieman met uw onmacht en deze dacht dat u hem beschuldigde van corruptie (zie notities CGVS, p.19), waarop u onmiddellijk werd geslagen en gearresteerd werd op verdenking van steun aan de bewegingen van Darfur (zie notities CGVS, p.20). U verbleef een maand in ziekenhuis terwijl u werd bewaakt (zie notities CGVS, p.14 en p.19-20) **Het is dan ook danig weinig logisch dat u opeens, na negen jaar, uw stem in protest zou verheffen tegen de Soedanese politie, en dat u onmiddellijk nadat u een eerste keer in negen jaar uw stem heeft laten horen, zou worden gearresteerd en beschuldigd van collaboratie met Soedanese rebellengroepen, en daartoe een maand lang zwaar bewaakt zou worden.** De algehele samenhang van uw verhaal is dan ook ver zoek. Er kan niet worden ingezien hoe u, die tergend weinig pogingen nam om uw situatie op persoonlijk vlak te verbeteren, de nooit ging klagen, die geen deel was van het comité, en die nooit organiseerde, opeens – na negen jaar – zou protesteren tegen de politie, en als gevolg daarvan beschuldigd zou worden van collaboratie en zwaar bewaakt in het ziekenhuis zou belanden.

Deze ernstige vervolging door de Soedanese autoriteiten staat dan ook in schril contrast met de toevalligheid van uw gedragingen en weinig zichtbaar profiel, en er kan niet worden ingezien om welke redenen de Soedanese autoriteiten een zodanig belang zouden hechten aan uw persoon, dat zij u een maand zwaar bewaken in het ziekenhuis op beschuldiging van collaboratie.

Ten slotte, naast het feit dat het überhaupt weinig aannemelijk is dat de Soedanese autoriteiten in u een zodanige bedreiging zouden zien, dat zij u op een dergelijk ernstige manier zouden vervolgen en zwaar bewaken, kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Ten eerste, bleek u slechts één maal te zijn ondervraagd in het ziekenhuis, maar u bleek niet te weten door wie (zie notities CGVS, p.22). U stelde enkel dat het iemand in burgerkleden was die ook gewapend was. Zij kwamen u een paar keer opzoeken, maar – vreemd genoeg – praatten zij toen enkel met uw bewakers. U verklaarde dat het kan zijn dat deze personen leden van de National Intelligence and Security Service [NISS] betreffen. De enige vragen die u werden gesteld waren op de eerste dag van uw ziekenhuisopname. Er werd u toen gevraagd tot welke etniciteit u behoorde en welke job u uitvoerde. Het is dan ook danig verwonderlijk dat u ervan uitgaat dat de Soedanese autoriteiten [en NISS] u beschuldigden van collaboratie met de Darfurese rebellengroepen, gezien zij – na het stellen van deze twee vragen – nooit meer tegen u hebben gesproken. Evenmin, bleek u met uw bewakers te hebben gesproken, en u kende hun namen niet (zie notities CGVS, p.20). Het betrof vier bewakers die u beledigden en beschuldigden. U stelde dat ze u een opponent noemden, maar ze hebben u nooit ondervraagd. U bent ook niet officieel in beschuldiging gesteld of voor de rechtbank gedaagd (zie notities CGVS, p.22). Gegeven uw hierboven reeds beschreven profiel, uw weinig logisch asielaansluitend, en de verklaringen over uw ziekenhuisopname en bewaking, kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat u werkelijk werd vervolgd omwille van vermeend lidmaatschap van Darfurese rebellengroepen. Daarenboven, weet u tergend weinig over uw vervolgers: u weet niet wie ze waren of hoe ze heten. Volledigheidshalve, dient opgemerkt, dat u omtrent uw enige ondervraging tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. U stelde immers dat u enkel op de eerste dag van uw ziekenhuisopname werd ondervraagd (zie notities CGVS, p.22), om niet veel later uw verklaringen te wijzigen en te verklaren dat u de eerste twee dagen van uw opname in een coma lag. Bovendien, ook wat betreft de beschuldigingen van de Soedanese autoriteiten bent u niet eenduidig, gezien u nu eens beweerde dat u beschuldigd werd een opponent [van het Soedanese regime] te zijn (zie notities CGVS, p.20), om dan weer te beweren dat u werd gearresteerd omdat u de Soedanese politie zou hebben beschuldigd van corruptie (zie notities CGVS, p.22). Het dient opgemerkt dat uw verklaringen op zijn minst verwarrend zijn te noemen.

Ten tweede, bleek u niets te weten over deze Darfurese rebellengroepen waarvan u – volgens de meerderheid van uw verklaringen – door de Soedanese regering werd beschuldigd lid te zijn. Nochtans, vermits u ervan uitging dat deze vermoedens van de Soedanese autoriteiten de kern uitmaken van uw arrestatie en bewaking (zie notities CGVS, p.20), kan redelijkerwijs worden verwacht dat u op zijn minst meer interesse zou hebben in deze rebellengroepen. U zei immers dat uw bewakers u een opponent noemden, en dat daarmee bedoelden dat u werkte voor de beweging van Abdulwahid en Al-Hilu. Gevraagd wat voor soort bewegingen dit zijn, antwoordde u – vreemd genoeg - niets van die bewegingen te kennen, maar – zo stelde u – de [Soedanese] autoriteiten gaan altijd zeggen dat u deel bent van deze bewegingen omdat u van [de regio] Darfur bent. Nogmaals gevraagd wat u, bijvoorbeeld, over de persoon Abdulwahid weet, antwoordde u dat u niets weet over hem en dat u niets te maken heeft met politiek. Het enige wat u over deze rebellengroepen vertelde is dat ze vochten tegen racisme, maar u kende hun doel niet (zie notities CGVS, p.21). Uw onwetendheid over deze rebellengroepen doet dan ook afbreuk aan de reeds ernstig ondermijnende geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten derde, kunnen serieuze vraagtekens worden geplaatst bij de manier van uw ontsnapping uit het ziekenhuis. U slaagde er immers niet in om op een duidelijke en gedetailleerde manier uit te leggen hoe u het ziekenhuis verliet. U zei enkel dat u de zuster vroeg om naar het toilet te gaan, en dat u daarna vluchtte uit het ziekenhuis, terwijl uw bewakers aan het eten waren en niet gemerkt hadden dat u de kamer had verlaten (zie notities CGVS, p.21). Het is echter danig weinig geloofwaardig dat geen van de vier bewakers u in het oog had, terwijl ze u daarvoor al een maand bewaakten. Gevraagd om welke redenen u net dan probeerde het ziekenhuis te verlaten, een maand na uw opname, bleek u niet in staat een duidelijk antwoord te formuleren op de vraag. U zei dat u bang was om naar de gevangenis te moeten gaan en te sterven omdat u van Darfur was. Nogmaals gevraagd om welke redenen u pas na een maand, en op dat moment, besliste om te vluchten, antwoordde u opnieuw – nietszeggend – dat u bang was om naar de gevangenis te gaan.

Een **derde** maal gevraagd om welke redenen u **dán** besliste om te vertrekken en niet eerder was weggegaan, antwoordde u opnieuw geenszins op de vraag, en beschreef u gewoon de situatie. Zo zei u dat ze [de bewakers] bezig waren met eten, en dat ze niet merkten dat u naar het toilet ging. U voegde eraan toe dat er twee uitgangen waren, dat u een andere patiënt volgde wanneer u uit het toilet kwam en dat ze u niet zagen. **Pogingen om een duidelijk antwoord te verkrijgen op de aan u gestelde vraag werden daarop gestaakt.**

Ten slotte, is het danig weinig aannemelijk dat u op heden uw situatie in Soedan, en meer bepaald in uw wijk Hela Jedida, in de stad Khartoem, **niet zou opvolgen**. Uw dossier werd immers reeds sinds het jaar 2005 beheerd door het kantoor in de wijk Hela Jedida (zie notities CGVS, p.17). U ging nooit ergens anders wonen, en u leefde negen jaar op straat om te voorkomen dat uw recht op een huis niet zou vervallen (zie notities CGVS, p.16 en p.17). Wanneer het dan toch zo ver komt dat u Soedan dient te verlaten, blijkt u opeens helemaal niet meer geïnteresseerd te zijn in uw huis – hetgeen enigszins verwonderlijk is. Immers, u heeft geen contact meer opgenomen met andere mensen in van de buurt [Hela Jedida] die zich in dezelfde situatie als u bevonden (zie notities CGVS, p.18). Evenmin, wist u dat er gebeurde met de bewoners van Hela Jedida, nadat u uit Soedan vertrok in het jaar 2014 (zie notities CGVS, p.19). Gevraagd of u geprobeerd heeft om te weten te komen wat er is gebeurd met hen en hun huizen, antwoordde u dat u uw recht op uw huis heeft verloren, omdat u nu hier [in België] woont, hetgeen bezwaarlijk een serieus antwoord kan worden genoemd. **Nogmaals** gevraagd of u ooit probeerde om te weten te komen wat er met de andere inwoners van de wijk was gebeurd, antwoordde – plotseling – dat u contact had met iemand van de buurt wanneer u in Libië was, en u bleek opeens te weten dat sommige inwoners hun huis hadden verkocht en anderen bij families zijn moeten intrekken, maar u herhaalde dat u niet zeker bent van wat er met hen is gebeurd. **Echter, gezien u wel degelijk over een goed netwerk beschikt in de stad Khartoem - uw echtgenote en haar ouders wonen er immers – kan niet worden ingezien om welke redenen u dermate weinige informatie heeft over uw huis in de wijk Hela Jedida, of over andere bewoners van de wijk, en uw onwetendheid duidt enkel op een zodanige desinteresse in uw eigen situatie, dat aan het door u opgeworpen asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.**

Er dient vastgesteld dat uw relaas op verschillende cruciale punten aan geloofwaardigheid tekort schiet, en dat de algemene logica van uw verhaal ver zoek is.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; artikel 1 A van de Conventie van Geneve van 28 juli 1951 ; art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/7 van de wet van 15 december 1980 ; art. 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 ; art. 62 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“[...]

1. Wat betreft de problemen omtrent de afkomst van verzoekende partij

1.

Overwegende dat verwerende partij stelt dat er met betrekking tot de aanhoudende discriminatie en racisme waarvan verzoekende partij het slachtoffer werd vanwege haar niet-Arabische etniciteit en afkomst uit Darfoer een aantal opmerkingen kunnen gemaakt worden ;

Dat verwerende partij stelt dat niet-Arabische Darfuri nauwlettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, doch dat uit de meeste bronnen blijkt dat de etniciteit van een persoon niet voldoende is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden ;

Dat verwerende partij zich hiervoor beroept op bronnen vermeld in de COI Focus daterend van 10.04.2018, alsook een rapport afkomstig van de Deens-Britse fact-finding missie uit 2016 Dat verzoekende partij vooreerst wenst op te merken dat verwerende partij niet verwijst naar enige bron die dateert van na het einde van het regime van president Omar al-Bashir (dat ten einde kwam in april 2019) ;

Dat hierdoor verwerende partij reeds verzaakt aan de op haar rustende plicht om rekening te houden met alle relevante elementen, aangezien zij nalaat om aan te tonen dat zij op de hoogte is van de huidige situatie in de regio van herkomst van verzoekende partij, laat staan deze ook maar enigszins in beschouwing neemt ;

Dat nochtans in een COI Query van EASO van 02.06.20201 (en bijgevolg recenter dan de informatie waarop verwerende partij zich beroept) te lezen valt dat (stuk 2, pp. 6-7): [...]

Dat verwerende partij niet onwetend kon zijn over het bestaan van bovenvermeld rapport, aangezien de raadsheer van verzoekende partij het rapport aanhaalde in haar opmerkingen tijdens het persoonlijk onderhoud en er op wees dat volgens het rapport er vaak sprake was van gedwongen uitzettingen onder het Bashir-regime (zoals in casu gebeurd is) (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 27) ;

Dat bovendien uit hetzelfde rapport blijkt dat de leider van de Rapid Support Forces (RSF), Mohamed Hamdan Dagalo, als een plaatsvervanger in de overgangsregering diende en deze als de meest machtige persoon van de veiligheidsdiensten beschreven werd door de International Crisis Group (stuk 2, p. 4) ;

Dat dit gegeven niet onbelangrijk is, nu reeds is gebleken dat de RSF verantwoordelijk zijn voor talloze misdaden en mensenrechtenschendingen tegen personen van een niet-Arabische etniciteit, afkomstig uit Darfoer (zie supra) ;

Dat verwerende partij bijgevolg niet zonder meer kan stellen dat uit de meeste bronnen blijkt dat de etniciteit van een persoon niet voldoende is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden, immers de hierboven weergegeven informatie van EASO, die recenter is als de bronnen van verwerende partij en waarvan verwerende partij op de hoogte was of zou moeten geweest zijn, lijkt het tegenovergestelde te beweren.

2.

Overwegende dat verwerende partij stelt dat niet gesteld kan worden dat het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische etniciteit afkomstig uit Darfoer op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus, quod non (zie supra), en verzoekende partij bijgevolg haar vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto moet aantonen ;

Dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij hier niet in geslaagd is en niet aantoont dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk was (stuk 1, pp. 2-3) ;

Dat verzoekende partij nochtans tal van incidenten heeft aangehaald waarbij zij gediscrimineerd werd en haar mensenrechten geschonden werden (zie o.a. notities persoonlijk onderhoud, pp. 7-10, 18, 24-25) ;

Dat verzoekende partij onder andere aanhaalde dat zij genegeerd werd door de politie wanneer zij klacht wenste in te dienen tegen het feit dat haar gewassen werden vernietigd door vee van personen met een Arabische etniciteit, dat er op haar geschoten werd, dat zij vaak niet betaald werd voor werk dat zij verrichtte, dat er een gebrek is aan zorg en toegang tot onderwijs, dat zij gedwongen uit haar huis

werd gezet onder het voorwendsel dat ze de buurt zouden herwaardenen doch geen nieuw huis kreeg toegewezen, etc. ;

Dat verwerende partij deze zaken tracht te minimaliseren of bagatelliseren, zonder naar het geheel van de feiten in hun totaliteit te kijken, waaruit blijkt dat deze verschillende incidenten hun oorsprong vinden in een diepere, systematische en ingrijpende vorm van discriminatie ;

Dat de hierboven aangehaalde incidenten volledig in lijn liggen met de objectieve rapporten die wijzen op een discriminatie van personen van een niet-Arabische etniciteit afkomstig uit Darfoer ;

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van een systematische en ingrijpende vorm van discriminatie in hoofde van verzoekende partij ;

Dat voor het overige verzoekende partij volhardt in haar verklaringen en verwijst naar de reeds ondergane daden van vervolging.

2. Wat betreft de problemen met de autoriteiten in Soedan

1.

Overwegende dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij haar problemen met de autoriteiten in Soedan niet aannemelijk kan maken ;

Dat verwerende partij stelt dat de initiële problemen die door verzoekende partij werden opgeworpen, met name de afbraak van haar woning en het feit dat de heropgebouwde woningen aan andere personen werden toebedeeld, niet persoonlijk kunnen genoemd worden aangezien iedereen van de buurt hiermee te maken had ;

Dat verwerende partij hierdoor voorbij gaat aan het feit dat er wel degelijk sprake is van een courante praktijk van gedwongen uitzettingen van personen van niet-Arabische etniciteit in Soedan (zie supra) ;

Dat verzoekende partij klaarblijkelijk verklaard heeft dat zij hiervan het slachtoffer werd, samen met de andere inwoners van haar buurt, waarvan het merendeel tot een niet-Arabische etniciteit afkomstig uit Darfoer behoorde ;

Dat het feit dat meerdere personen het slachtoffer worden van dergelijke praktijken, niet wegneemt dat er sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin ;

Dat verwerende partij niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat de problemen van verzoekende partij te maken hebben met een corrupte Soedanese overheid, doch geen verband houden met één van de criteria die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, met name ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep ;

Dat verzoekende partij immers uitdrukkelijk heeft aangehaald dat de reden waarom zij geen woning toegewezen kregen te maken had met het feit dat zij behoorden tot een niet-Arabische etniciteit afkomstig uit Darfoer en de heropgebouwde huizen aan andere personen werden gegeven ;

Dat hierdoor een link met de criteria uit de Vluchtelingenconventie van Genève vanzelfsprekend is ;

Dat het voor verzoekende partij ónmogelijk is om te begrijpen hoe verwerende partij kan beweren dat dit niet te maken zou hebben met de criteria zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève.

2.

Overwegende dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet in staat was om aan te tonen dat zij om persoonlijke redenen verregaande gevolgen heeft ondergaan vanwege de zogenaamde corruptie, omdat haar verklaringen wars zouden zijn van enige logica, quod non

Dat verwerende partij aan verzoekende partij haar gedragingen en houding gedurende de negen jaar dat zij op straat leefde verwijt, doch niet sterk maakt waarom er geen geloof aan deze verklaringen zou kunnen gehecht worden ;

Dat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekende partij toegaf dat zij in een klein huisje, genaamd rakuba woonde en niet op straat zoals zij aanvankelijk verklaarde ;

Dat verzoekende partij wel degelijk op straat leefde gedurende de negen jaar, doch dat zij met behulp van stro en spullen die zij op straat verzamelde een soort onderkomen gebouwd had, wat zij rakuba noemden ;

Dat verwerende partij zich beter had kunnen informeren over deze zogenaamde rakuba's, door oftewel hier onderzoekwerk over te verrichten, oftewel verdere vragen aan verzoekende partij hierover te stellen ;

Dat verzoekende partij ten stelligste wenst te benadrukken dat zij niet in een klein huisje woonde, maar wel degelijk op straat leefde.

3.

Overwegende dat verwerende partij eveneens aan verzoekende partij verwijt dat zij op straat leefde, doch wel twee echtgenotes kon onderhouden ;

Dat verzoekende partij nochtans duidelijk verklaard heeft dat zij angst had om een ander onderkomen te huren, omdat zij nog steeds geloof had in het feit dat zij recht had op wat haar toekwam, met name haar eigen woning zoals haar beloofd werd ;

Dat verzoekende partij eveneens verklaarde dat zij ondertussen wel bleef verder werken, waardoor zij op die wijze kon voorzien in het onderhoud van haar gezin ;

Dat verwerende partij de situatie van verzoekende partij tracht te bekijken door haar eigen interpretatie van wat als logisch bestempeld zou moeten worden, doch hierbij geen rekening houdt met de situatie van verzoekende partij en de context waarin deze laatste verkeerde ;

Dat het voor verzoekende partij in ieder geval geen optie was om, met beide vrouwen en zoon, in te trekken bij haar schoonouders van haar tweede vrouw ;

*Dat in dit geval verzoekende partij in hoofdzaak een 'onwaarschijnlijk' geschetste gang van zaken wordt verweten, maar er geen sprake is van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. In het licht van deze vaststellingen is een **toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel** aldus gerechtvaardigd (zie supra) of zijn er op zijn minst **aanvullende onderzoeksmaatregelen** vereist. Het feit dat verzoekende partij een **verhoogd risicoprofiel**, met name een persoon van een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfoer, heeft en verwerende partij niet verder komt dan verwijten van 'onwaarschijnlijke' verklaringen, doch geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen, toont aan dat er allermindst sprake is van een grondige analyse in het licht van de criteria van het Vluchtelingenverdrag door verwerende partij ;*

*Dat verzoekende partij in elk geval volhardt in haar verklaringen en meent dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en **dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.***

4.

Overwegende dat verwerende partij aan verzoekende partij verwijt een passieve houding te hebben aangenomen in de situatie, doch hierdoor voorbij gaat aan het feit dat verzoekende partij reeds heel haar leven te maken heeft gehad met discriminatie, alsook met de specifieke context in Soedan ;

Dat het volgens verzoekende partij niet verwonderlijk is dat zij het kantoor dat verantwoordelijk was voor de gronden en de huizen van de wijk niet bezocht heeft wanneer het nieuws kwam dat de wijk zou afgebroken en heropgebouwd worden, aangezien zij van mening was dat zij een nieuw huis zou krijgen, zoals haar beloofd werd ;

Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar haar verklaringen, alsook naar de objectieve informatie waaruit blijkt dat personen die behoren tot een niet-Arabische etniciteit afkomstig uit Darfoer vrijwel automatisch beschouwd worden als behorende tot de gewapende rebellengroeperingen (zie supra).

5.

Overwegende dat verwerende partij een aantal andere redenen opgeeft waarom er geen geloof zou kunnen gehecht worden aan de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten (stuk 1, pp. 4-5);

Dat verzoekende partij van mening is dat zij ook hiervoor op afdoende wijze verklaringen heeft afgelegd;

Dat verzoekende partij voorts ook wenst te benadrukken dat zij geen deel uitmaakte van de rebellengroepen, doch hiervan werd beschuldigd (zoals vaker gebeurd in Soedan, zie supra), waardoor het niet verwonderlijk is dat zij een gebrekkige kennis vertoont van deze rebellengroepen.

3. Wat betreft het voordeel van twijfel

[theoretische toelichting]

4. Conclusie

[...]

II. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING (Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980).

Indien, quod non, Uw Rechtspraak aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus niet zou kunnen toekennen, zou het wenselijk zijn om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar zij een reëel risico loopt tot onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Soedan.

De inhoud van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Dit artikel 3 stelt dat : “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Dat verzoekende partij verwijst naar de hierboven ontwikkelde argumenten en die zij als volledig weergegeven beschouwt met betrekking tot het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Soedan vanwege haar etnie.

Bijgevolg is verzoekende partij van mening dat haar terugkeer naar Soedan haar zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

III. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: Vernietiging van de bestreden beslissing

*Het CGVS heeft het relaas van verzoekende partij **duidelijk eenzijdig geanalyseerd**. Er werd onvoldoende aandacht besteedt aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven, zoals het risico op vervolging voor personen die zich in de situatie van verzoekende partij bevinden, noch hield verwerende partij rekening met de meest recente informatie omtrent de regio van herkomst.*

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw verhoord worden door de tegenpartij.

Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het rapport van EASO “COI Query” van 2 juni 2020.

2.3. Bij aanvullende nota van 22 oktober 2021 brengt verweerder middels URL volgende rapporten bij:

- COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer” van 6 februari 2018;
- COI Focus “Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's” dd. 28 juni 2021.

2.4. Bij aanvullende nota, verzonden op 26 oktober 2021 en aangekomen op de Raad op 4 november 2021, geeft verzoeker een uiteenzetting inzake de recente ontwikkelingen naar aanleiding van de staatsgreep in Soedan en verwijst hij middels URL naar persartikelen dienaangaande.

2.5. Ter terechtzitting van 29 oktober 2021 legt verzoeker de voornoemde op 26 oktober 2021 verzonden aanvullende nota eveneens neer.

2.6. Bij aanvullende nota van 9 november 2021 voegt verweerder “*nota ‘Stand van Zaken Soedan’ d.d. 8/11/2021*”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 van het PR CGVS, maar licht niet toe op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “*middel*” vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat uit het eerste lid van voormeld artikel blijkt dat dit artikel betrekking heeft op informatie die werd verkregen om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht bij aanvullende nota van 22 oktober 2021 betreft algemene rapporten omtrent de situatie in Soedan met het oog op een toetsing van asielaanvragen, heeft geen betrekking op de feitelijke aspecten van verzoekers specifieke asielrelaas en wordt niet gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken. Bijgevolg vallen deze rapporten niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS en wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus

dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

7. Waar verzoeker hekelt dat de informatie waarop verweerder zich in de bestreden beslissing heeft gebaseerd verouderd is, dient vastgesteld dat verweerder middels een aanvullende nota van 22 oktober 2021 recentere informatie heeft bijgebracht en op basis hiervan de analyse heeft aangepast.

Ook verzoeker legt bij het verzoekschrift een recenter rapport neer (EASO COI Query van 2 juni 2020). Dit rapport onderzoekt de eventuele samenwerking tussen de Rapid Support Forces (RSF)/Janjaweed en de Soedanese intelligentediensten (NISS) in de periode april 2019 tot maart 2020, alsook welke personen behorende tot etnische groepen, religies en beroepen door de RSF worden gevisieerd in Darfur en de Two Areas. Wat betreft de in het verzoekschrift geciteerde alinea's van voormeld rapport dient opgemerkt dat deze betrekking hebben op de situatie van niet-Arabische etnische groepen in Darfur, terwijl verzoeker een niet-Arabische Darfuri in Omdurman is. Hoewel in het rapport melding wordt gemaakt van de gewelddadige onderdrukking van een protest in Khartoem in juni 2019, kan de situatie van niet-Arabische Darfuri in Khartoem dan wel Omdurman niet worden gelijkgeschakeld aan deze van niet-Arabische Darfuri in Darfur zelf.

Hoewel sommige niet-Arabische Darfuri in Soedan zich in een precare situatie kunnen bevinden, kan, gelet op de terechte en pertinente vaststellingen op basis van de recentere informatie in de aanvullende nota van 22 oktober 2021, niet worden gesteld dat het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook uit de nota "*Stand van Zaken Soedan*" van 8 november 2021, die werd opgesteld ingevolge de militaire staatsgreep van 25 oktober 2021 in Soedan en door verweerder werd neergelegd bij aanvullende nota van 9 november 2021, blijkt dat de geraadpleegde bronnen geen indicaties bevatten waaruit blijkt dat het nieuwe regime zich keert tegen de personen die tot een niet-Arabische etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfur en de Two Areas, of dat het geweld tegen deze personen intensifieert.

In deze context dringt zich dan ook een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd concreet aannemelijk te maken.

8. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij tal van incidenten heeft aangehaald waarbij hij gediscrimineerd werd en zijn mensenrechten geschonden werden, met name dat hij geen klacht mocht indienen bij de politie nadat zijn gewassen werden vernietigd door vee van personen met een Arabische etniciteit, dat er op hem geschoten werd, dat hij vaak niet betaald werd voor werk dat hij verrichtte, dat er een gebrek is aan zorg en toegang tot onderwijs, dat hij gedwongen uit zijn huis werd gezet, etc. Verzoeker meent dat verweerder deze zaken tracht te minimaliseren of bagatelliseren, zonder naar het geheel van de feiten in hun totaliteit te kijken, waaruit blijkt dat deze verschillende incidenten hun oorsprong vinden in een diepere, systematische en ingrijpende vorm van discriminatie.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen en het poneren van loutere beweringen, maar gaat hiermee voorbij aan de terechte beoordeling in de bestreden beslissing van de door verzoeker aangevoerde feiten van racisme en discriminatie. Deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier, luidt als volgt:

"U stelde dat u naar Omdurman vertrok omwille van racisme [in uw geboortedorp Kambo Al-Laota] (zie notities CGVS, p.7). U stelde er geen klacht te kunnen neerleggen bij de politie wanneer u er conflicten had, en dat de politie vroeg om conflicten onderling te regelen. Wanneer u klachten had over de landbouw [en de vernietiging van uw gewassen], dan deed de politie niets, en winnen de Arabieren steeds het conflict, stelde u (zie notities CGVS, p.8). U gaf daarvan een voorbeeld – uw gewassen werden vernietigd door het vee van een persoon van Arabische afkomst, genaamd Hady Ali – in het jaar 1998. Gevraagd om welke redenen u in het jaar 2002 dacht dat er in de stad Omdurman minder racisme zou zijn, antwoordde u – opeens – dat u er heenging omdat het er gemakkelijker was om werk te

zoeken: u kon er immers allerlei **jobs** doen, terwijl u in het dorp steeds in de landbouw diende te werken, op het veld van een ander persoon. Gevraagd of u nog geconfronteerd werd met racisme wanneer u in Omdurman woonde, antwoordde u dat het grootste probleem de autoriteiten waren, omdat zij uw watertanks in beslag namen (zie notities CGVS, p.9). Gevraagd om welke redenen ze deze watertanks in beslag namen, bleek dit niet met racisme te maken te hebben, maar enkel met het feit dat u geen winkel had. U verklaarde dat u niet genoeg geld had voor een eigen winkel. Op die manier is het probleem van de inbeslagname van uw watertanks een **sociaal-economisch probleem**, en geen probleem omwille van discriminatie. Evenzeer, wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud de kans werd gegeven om in vrij relaas alle redenen van uw vertrek uit Soedan uiteen te zetten, en eveneens te vertellen om welke redenen u niet naar Soedan kan terugkeren, haalde u absoluut niet aan dat dit met racisme te maken zou hebben (zie notities CGVS, p.14). U vertelde het verhaal over de afbraak van uw huis in de wijk Hela Jadida, en uw arrestatie omwille van het beledigen van politieagenten. Gevraagd of u, behalve dit probleem, nog andere problemen had in Soedan, antwoordde u dat dit de enige reden was. Nog later tijdens het persoonlijk onderhoud, wierp u de problemen van racisme en discriminatie opnieuw op, door te stellen dat u reeds gediscrimineerd werd sinds uw geboorte (zie notities CGVS, p.24). Gevraagd om, naast de problemen met Arabische stammen die zich voordeden in het jaar **1998** (zie notities CGVS, p.8), te vertellen over de situaties waarin u discriminatie heeft ervaren, antwoordde u – verbazend genoeg – dat u het zich niet kan herinneren. Opnieuw aangespoord om over de ergste situaties te vertellen waarin u discriminatie heeft gevoeld, antwoordde u – zeer algemeen – dat het veel gebeurt, bijvoorbeeld omdat iemand u niet wilde betalen wanneer hij water kocht van u, en ook de politie niets wilde ondernemen om dit op te lossen (zie notities CGVS, p.25). U voegde eraan toe dat zulke dingen vaak gebeurden, en dat u het zich niet wil proberen herinneren. Gesteld dat het soms moeilijk is om te spreken over zulke situaties, maar uitgelegd dat het zeer belangrijk is voor uw dossier om gedetailleerde voorbeelden te geven, herhaalde u enkel dat deze dingen heel veel gebeuren, dat u ze niet opschrijft, maar dat de vernietiging van uw huis het belangrijkste is, evenals het feit dat u soms slaaf of zwarte werd genoemd. Drie keer werd u niet betaald voor een bepaald werk dat u had gedaan, maar dit bleek met armoede en corruptie te maken te hebben, en niet met racisme. Bovendien, kunnen deze drie situaties niet worden gezien als een systematische discriminatie. U herhaalde dat het [discriminatie] zeer veel gebeurde, maar dat de enige reden voor het verzoeken van internationale bescherming in België te maken heeft met de vernietiging van uw huis. Het dient dan ook opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat u in Soedan dermate werd gediscrimineerd dat dit zou neerkomen op vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt."

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze is evenmin voldoende om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde problemen met de Soedanese autoriteiten heeft verzoeker blijkens de terechte en pertinente motiveringen in de bestreden beslissing niet aannemelijk gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Soedan een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De elementen van deze motiveringen zijn de volgende:

- verzoekers problemen, met name dat de huizen van zijn wijk door de overheid werden gesloopt en door corruptie niet meer aan de oorspronkelijke eigenaars werden toegewezen, houden geen persoonlijke vrees voor vervolging in en houden evenmin verband met één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie;
- verzoeker maakt zijn voorgehouden persoonlijke problemen ten gevolge van deze corruptie niet aannemelijk;
- het is niet geloofwaardig dat verzoeker negen jaar lang op straat leefde, zonder enige poging te ondernemen om iets aan zijn situatie te veranderen of een plan te maken voor de toekomst, enkel en

alleen omdat hij het recht op de toekenning van zijn heropgebouwd huis niet wilde verliezen, te meer omdat verzoeker twee echtgenotes en een zoon diende te onderhouden;

- verzoekers jarenlange passieve houding in deze situatie strookt niet met zijn vermeende actieve protest in 2014;

- de voorgehouden ernstige vervolging door de Soedanese autoriteiten staat in schril contrast met de toevalligheid van verzoekers gedragingen en zijn weinig zichtbaar profiel: er kan niet worden ingezien om welke redenen de Soedanese autoriteiten een zodanig belang zouden hechten aan verzoekers persoon dat zij hem een maand zwaar bewaken in het ziekenhuis op beschuldiging van collaboratie;

- er kan verder geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolging door de Soedanese autoriteiten, gezien (i) verzoeker slechts eenmaal ondervraagd werd zonder te weten door wie en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande deze ondervraging, (ii) verzoeker niets bleek te weten over de Soedanese rebellengroepen waarvan hij beschuldigd werd lid te zijn, (iii) hij er niet in slaagde op een duidelijke en gedetailleerde manier toe te lichten hoe hij uit het ziekenhuis is ontsnapt en (iv) verzoeker - niettemin hij over een goed netwerk in Khartoem beschikt - de situatie van zijn huis in de wijk Hela Jedida of andere bewoners van de wijk niet heeft opgevolgd en zijn desinteresse in zijn eigen situatie de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het verwijzen naar algemene landeninformatie ter staving van zijn relaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen (inzake het feit dat hij negen jaar lang op straat leefde omdat hij het recht op de toekenning van zijn heropgebouwd huis niet wilde verliezen, terwijl hij twee echtgenotes en een zoon diende te onderhouden, en dat het geen optie was om in te trekken bij zijn schoonouders; inzake zijn passieve houding ten aanzien van de situatie), het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (inzake zijn vermeende persoonlijke vrees en het verband van zijn relaas met de criteria van de Vluchtelingenconventie), wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bovendien wordt in de door verzoeker bijgebrachte informatie melding gemaakt van gedwongen uitzettingen van personen van niet-Arabische etniciteit in Darfur, terwijl verzoeker in Omdurman woonde. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om de waarachtigheid van verzoekers relaas inzake de uithuiszetting en sloop van zijn woning aan te tonen. Evenmin kan deze informatie aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

11. Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker, met uitzondering van algemene landeninformatie bij het verzoekschrift, geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg naar België.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Evenmin kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de door verweerder in de aanvullende nota van 9 november 2021 bijgebrachte motivering en beschikbare informatie inzake de situatie in Soedan ingevolge de staatsgreep door het leger, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Soedan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker bijgebrachte aanvullende nota van 26 oktober 2021 (dewelke hij tevens ter terechtzitting neerlegde) bevat een uiteenzetting inzake de recente ontwikkelingen naar aanleiding van de staatsgreep in Soedan en URL's naar krantenartikelen dienaangaande. De inhoud van deze berichtgeving komt overeen met de bevindingen in de bij aanvullende nota van 9 november 2021 neergelegde "*nota 'Stand van Zaken Soedan' d.d. 8/11/2021*". Hieruit kan echter hoegenaamd niet blijken dat er actueel voor burgers in Soedan een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS